

Formanden:

Så kan vi gå i gang med en række forventningsfulde ordførere. Den første er fru Gudrun Laub.

Gudrun Laub (V):

Venstre har ingen modvilje mod dobbeltmandater og stemmer naturligvis imod forslaget. Forslaget er, som det jo allerede er nævnt, en gennemførelse af et lovforslag, L 90, som Socialdemokraterne kom med sidste år, dengang inspireret af Europa-Parlamentets vedtagelse om, at hvervet som medlem af Europa-Parlamentet er uforeneligt med hvervet som medlem af et nationalt parlament fra 2004.

Denne vedtagelse fra EU blev gjort til dansk ret i går, hvor vi tredjebehandlede og vedtog L 21. Men den lov omhandler forholdene set fra EU-siden, og hvilke hverv der skal nedlægges, for at man ikke kommer i strid med det parlament, hvis et medlem er valgt både til Europa-Parlamentet og til Folketinget. Det er grundigt belyst i et svar på et spørgsmål i forbindelse med behandlingen i udvalget vedrørende L 21.

KL 10.25

Det drejer sig ikke om vores nationale forhold. Det er altså en EU-regel, som omhandler reglerne for europaparlamentsmedlemmer, der har nogle særlige begrænsninger. Her drejer det sig om borgmestre sammenholdt med folketingsmedlemmer. Og der skal vi så se på reglerne for folketingsmedlemmer. Vi vælges for 4 år efter grundlovens § 32, og vores mandat bortfalder ikke, før nyvalg har fundet sted. Mandatet bortfalder, hvis et medlem af Folketinget mister sin valgbarhed, og det er Folketinget, der afgør spørgsmålet om medlemmers valg og valgbarhed.

Det kan vi ikke pille ved med lovgivning, så det er nok et spørgsmål, om Socialdemokraterne er på kant med grundloven i det her lovforslag, hvis man vil opfatte det som en begrænsning i folketingsmedlemmers rettigheder.

Måske burde Socialdemokraterne overveje ved fremtidige lignende lovforslag alene at gøre det til et spørgsmål om begrænsning af borgmestres muligheder for andre erhverv samtidig med borgmesterposten. På de bemærkninger, der er faldet indtil nu, kan jeg forstå, at det sådan set er det, man i virkeligheden er interesseret i.

Det, hr. Arne Toft har sagt tidligere om, at det altså betragtes som et fuldtidsjob med løn, og hvis nogle stiller op to steder og bliver valgt to steder, så får vælgerne det, de betalte for, hvis

man passer begge job, mener jeg er en komplet misforståelse af hvervet som folkevalgt og altså dermed faktisk en misforståelse af folkestyrets idé.

Det sker jo også i socialdemokratiske kredse, at nogle stiller op til to hverv samtidig. Det så vi ved sidste valg med hr. Nicolai Wammen, som derefter måtte trække sig som byrådsmedlem i Århus. Der mener jeg sådan set nok, at det er Socialdemokraterne, der bliver lidt snydt, hvis man frasiger sig sådan et hverv, efter at man har stillet op til det.

Venstres mening om dobbeltmandater er velkendt. Den gjorde jeg rede for sidste år, og det skal jeg gerne gentage i dag. Når Venstre går ind for dobbeltmandater, er det, fordi vi ser en værdi i, at man har den nære kontakt mellem Folkeeting og amtsråd og kommunalbestyrelser. Det giver en god vekselvirkning, at der altid er folketingsmedlemmer med, som har en direkte føling med, hvordan lovgivningen virker ude i amter og kommuner. Det giver dynamik i debatterne, og det finder vi værdifuldt.

Venstres organisationsfolk har det med i overvejelserne ved opstilling af kandidater. Og hvad der nok er det vigtigste er, at Venstres holdning til dobbeltmandater er velkendt for vælgerne. Her kommer den anden og nok vigtigste grund til, at Venstre må afvise det socialdemokratiske forslag: Det er vælgerne, der bestemmer.

I Venstre tror vi på individualisme og ved, at folk er meget forskellige. Det er forskelligt, hvor meget den enkelte kan overkomme. Nogle bruger meget tid på folketingsarbejde. Andre mindre. Det behøver ikke have nogen direkte sammenhæng med den politiske indflydelse, det enkelte folketingsmedlem har.

Vi vil heller ikke sætte begrænsninger for, om MF'ere har et hverv, som de fortsætter med, eller om nogle er valgt til flere offentlige tillidsposter. Det er op til den enkelte, om vedkommende vil påtage sig et eller flere hverv, og det er op til partiorganisationerne, hvem man vil stille op og til hvad.

Et folketingsmandat er ikke et ansættelsesforhold. Det er tillidshverv. Hvordan det enkelte medlem tilrettelægger sin tid og sin varetagelse af opgaverne er op til den enkelte. Men først og sidst er det vælgerne, der afgør, hvem der skal sidde i Folketinget og i amtsrådene og i kommunalbestyrelserne. At være folkevalgt er et tillidshverv, og det er vælgerne tillid, der er afgørende